

BRIDGET JE ZPĚT A JE PROSTĚ SKVĚLÁ!

**HELEN
FIELDINGOVÁ**

BRIDGET JONESOVÁ
**LÁSKOU
ŠÍLENÁ**

**Budete se smát,
budete plakat a hlavně –
budete ji milovat!**

**NOVÉ
FILMOVÉ
VYDÁNÍ**

xyz

Bridget Jonesová: láskou šílená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Helen Fieldingová
Bridget Jonesová: láskou šílená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HELEN FIELDINGOVÁ

BRIDGET JONESOVÁ:
LÁSKOU ŠÍLENÁ

Pro Dashe a Romy

PROLOG

Čtvrtek, 18. dubna 2013

14:30 Právě volala Talitha a v hlase se jí jako vždy mísila přemrštěná dramatičnost s diskretností. „Drahoušku, jen ti chci připomenout, že čtyřiadvacátého května je mi šedesát. Ovšemže NEVYTRUBUJU, kolik mi je. A nech si to pro sebe, protože nezvu každého. Jen jsem chtěla, aby sis udělala čas.“

Zpanikařila jsem. „To by bylo skvělé!“ vyhrkla jsem nepřesvědčivě.

„Bridget. Je naprosto vyloučené, abys nepřišla.“

„No, jde o to, že...“

„O co?“

„Že Roxsterovi je ten samý den třicet.“

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho.

„Stejně spolu v té době už nejspiš nebudeme, ale kdyby jo, asi by...“
nedořekla jsem.

„Právě jsem na pozvánky napsala ,bez dětí‘.“

„Vždyť mu bude třicet,“ ohradila jsem se.

„Jen tě škádlím, moje milá. Ovšemže s sebou musíš vzít svého kouloška. Obstarám skákací hrad! Musím zpátky do vysílání. Už musím končitmilujutěčau!“

Zkusila jsem zapnout telku, abych zjistila, jestli mi Talitha skutečně, jak to mívala ve zvyku, volala z živého vysílání během filmové ukázky. Zmateně jsem mačkala tlačítka na ovladači jako opice s mobilem v ruce. Proč je dnes k puštění televize zapotřebí tří dálkových ovladačů s devadesáti tlačítky? Proč? Mám takové tušení, že je vymýšlejí třináctiletí technomaniaci zavření v nuzných ložnicích, kteří mezi sebou soupeří a všem ostatním se snaží dokázat, že právě oni jsou jediní, kdo se v těch tlačítkách nevyzná, čímž se dopouštějí psychologické újmy v masivním, celosvětovém měřítku.

Nevrle jsem mrskla s ovladači na pohovku, načež televize se nazařbůh probírala k životu a na obrazovce se objevila Talitha jako ze škatulky, nožku rajcovně hozenou přes nožku, a právě zpovídala tmavovlasého hráče Liverpoolu, který v záchvatech vzteku kouše. Tvářil se, jako by chtěl pokousat i Talithu, i když ze zcela jiných důvodů než na hřišti.

Fajn. Jen žádnou paniku – prostě si v klidu a po zralé úvaze sepíšu všechna pro a proti týkající se Roxsterovy účasti na Talithině oslavě:

PROČ BY SE ROXSTER MĚL OSLAVY ZÚČASTNIT:

- Bylo by strašné nejit na Talithiny šedesátiny. Kamarádíme spolu od doby, kdy jsme obě pracovaly v redakci *Života v Británii*; ona jako nepředstavitelně okouzlující hlasatelka zpráv, já jako nepředstavitelně neschopná zpravodajka.
- Bylo by docela legrační a taky samolibé vzít Roxstera s sebou, protože těch třicet let rozdílu by vzalo vítr z plachet všemu tomu povýšeneckému „litování svobodných žen jistého věku“, jako by byly svým svobodným stavem smrtelně nakažené, kdežto svobodní muži téhož věku jdou

na dračku ještě dřív, než stihnou podepsat rozvodové papíry. A Roxster je dočista báječný a k nakousnutí, čímž jaksí popírá proces stárnutí mojí osoby.

PROČ BY SE ROXSTER NEMĚL OSLAVY ZÚČASTNIT:

- Roxster je svým pánem a rozhodně by se nechtěl stát součástí nějaké komedie nebo snad prostředkem proti stárnutí.
- Ještě zásadnější je, že bych se mu mohla zošklivit, kdyby byl na sedesátinách obklopen samými seniory, čímž by se naprosto zbytečně zdůraznil fakt, že jsem stará, přestože jsem o TOLIK mladší než Talitha. A upřímně, odmítám se smířit s tím, kolik mi doopravdy je. Jak říká Oscar Wilde, dokonalým věkem pro ženu je pětatřicet, takže mnohé ženy ho jednoduše přijmou za svůj na zbytek života.
- Roxster bude mít nejspíš svůj vlastní večírek, na kterém se mladí lidé budou mačkat na balkoně, grilovat, poslouchat taneční hudbu ze sedmdesátých let a paradoxně se při tom bavit jejím „retro“ nádechem. Právě teď určitě přemýšlí, jak zařídit, aby mě nemusel zvát a jeho přátelé nezjistili, že chodí se ženou doslova dost starou na to, aby byla jeho matkou. Vlastně, možná, čistě teoreticky jen díky dřívějšímu nástupu puberty kvůli hormonům v mléce – babičkou. Ach, jak mě mohlo něco takového vůbec napadnout?

15.10 Grrr! Za dvacet minut musím vyzvednout Mabel a ještě nemám hotové rýžové chlebičky. Grrr. Telefon.

„Mám na telefonu Briana Katzenberga, chce s vámi mluvit.“

Můj nový agent! Skutečný agent. Jenže když se s ním teď budu vykecávat, přijedu pro Mabel s ŠÍLENÝM zpožděním.

„Mohla bych mu zavolat později?“ zašvitořila jsem a při tom jsem se jednou rukou snažila namazat chlebičky margarínem, slepit je k sobě a vložit do rychlouzavíracího sáčku.

„Jde o ten váš scénář.“

„Jsem... totiž... na poradě!“ Jak můžu být na poradě a zároveň do telefonu tvrdit, že jsem na poradě? Něco takového mají přece říkat asistentky, a ne sám dotyčný, který přece nic říkat nemůže, protože je na poradě.

Vyrazila jsem pro děti do školy s pocitem zoufalé touhy zavolat obratem zpátky a zjistit, co mi Brian vlastně chtěl. Zatím můj scénář nabídl dvěma produkčním firmám, ale obě ho zamítly. Že by se konečně někdo chytil?

Potlačila jsem zdrcující touhu zavolat Brianovi zpátky s tvrzením, že „porada“ náhle skončila, a rozhodla jsem se, že je mnohem důležitější přijet včas pro Mabel: taková jsem milující a důsledná matka.

16.30 Cesta do školy byla ještě chaotičtější než obvykle; jako na obrázku *Kde je Valda?* s milionem dam, dohlížejících s plácačkou na bezpečné přecházení školáků, miminy v kočárcích, muži v bílých dodávkách udržujícími si odstup od přemoudřelých matek v esuvéčkách, mužem jedoucím na kole s kontrabasem připevněným na zádech a vzornými matkami na kolech s košíkem plným dětí. Silnice byla dočista ucpaná. Najednou se uprostřed silnice objevila s křikem nějaká zoufalá žena: „Couvňte, couvňte! HONEM! TAK BUDE TO?“

Ve víře, že se stala nějaká strašná nehoda, jsme začali, já i všichni ostatní, bláznivě couvat na chodník a na trávu, jen abychom uvolnili cestu záchranářům. Jakmile byla cesta volná, bázlivě jsem vyhlížela sanitku/krveprolití. Žádná se neobjevila, ale ta nafoukaná ženská vklouzla do černého Porsche a s túrováním se vyřítila po vyprázdněné silnici s nafoukaným uniformovaným dítkem na sedadle spolujezdce.

Když jsem dorazila ke školce, Mabel seděla jako poslední na schodech kromě opozdilce Thelonia, který byl právě s mámou na odchodu.

„No tak, holka,“ pronesla Mabel vlídně a podívala se na mě těma velkýma vážnýma očima.

„Už jsme si říkali, co se s vámi stalo!“ zvolala Theloniova máma. „Zase jste zapomněla?“

„Ne,“ odsekla jsem. „Silnice byla totálně ucpaná.“

„Mamince je padesát jedna!“ vyhrkla Mabel zničehonic. „Mamince je padesát jedna. Žiká, že jí je číčet pět, ale dooplavdy je jí padesát jedna.“

„Ššt. Hahaha!“ oplatila jsem Theloniově matce upřený pohled. „Radši poběžíme pro Billyho!“

V předklonu a s tradičními trhavými pohyby, které vypadají s přibývajícím věkem stále trapněji, se mi podařilo Mabel, jež nepřestávala vřeštět „Mamince je padesát jedna!“, dostat do auta a zapnout jí bezpečnostní pás tak, že jsem zavrtala ruku do bince mezi opěradlem a dětskou sedačkou.

Když jsme dorazily k prvnímu stupni, spatřila jsem v hloučku matek z prvního stupně Dokonalou Nicolette, dokonalou matku (dokonalý dům, dokonalý manžel, dokonalé dětičky: jediná zanedbatelná vada na dokonalosti je její jméno, které rodiče vybírali nejspíš dřív, než byly vynalezeny oblíbené nikotinové náplasti). Dokonalá Nicorette byla dokonale oblečená, měla dokonale vyfoukanou hlavu a dokonalou obří kabelku. Celá udýchaná jsem se přitočila, abych zachytila nejnovější znepokojivé drby, právě když Nicolette vztekle odhodila vlasy a málem mi rohem obří kabelky vypíchla oko.

„Zeptala jsem se ho, proč má Atticus z fotbalu pořád čtyřky – chodí domů doslova v slzách – a pan Wallaker jen opáčil: ‚Protože neumí pořádně kopnout do balonu. Ještě něco?‘“

Zalétla jsem pohledem k původci těch znepokojivých drbů/novému tělocvikáři: vysportovaný, vysoký, o něco mladší než já, nakrátko ostříhaný, docela podobný Danielu Craigovi. Zadumaně hleděl na skupinku rozjívěných kluků, pak zničehonic hvízdal na píšťalku a zařval: „Héj, bando! Mazejte do šatny, nebo bude zle.“

„Vidíte?“ pokračovala Nicolette, když se kluci zformovali do hala-bala zástupu a snažili se s pokřikem „Raz, pane! Dva, pane!“ odklusat zpátky do školy jako vyplašení Křováci naverbovaní k jarnímu povstání, zatímco jim k tomu pan Wallaker zlověstně hvízdal do rytmu na píšťalku.

„Ale je sexy,“ podotkla Farzia. To je moje oblíbená školní máma, která vždycky ví, co chce.

„Sexy, jenže ženatý,“ odsekla Nicolette. „A má děti, i když by to nikdo neřekl.“

„Myslela jsem, že se zná s ředitelem,“ nadhodila další máma.

„Přesně tak. Má vůbec potřebné vzdělání?“ přisadila si Nicolette.

„Mami.“ Ohlédla jsem se a spatřila Billyho ve školní uniformě, s rozčuchanými vlasy a v košili s vykasaným podolkem. „Nevybrali mě na šachový turnaj.“ Ty samé oči, ty samé tmavé oči s dotčeným výrazem.

„Nezáleží na tom, jestli tě vybrali nebo jestli vyhraješ,“ řekla jsem a kradmo jsem ho objala. „Záleží na tom, jaký jsi.“

„Ovšem že záleží.“ Grrr! To byl pan Wallaker. „Musí trénovat. Musí si to zasloužit.“ Když se otočil, zřetelně jsem zaslechla, jak si brblá pod nos: „Je neuvěřitelné, co si o sobě matky na této škole myslí.“

„Trénovat?“ zvolala jsem radostně. „Páni, to by mě nikdy nenapadlo! Vy jste ale hlavička, pane Wallakere. Chci říct, pane učiteli.“

Pohlédl na mě svýma ledově modrýma očima.

„Jak to souvisí s tělesnou výchovou?“ pokračovala jsem sladce.

„Vedu šachový kroužek.“

„No to je nádhera! Používáte při tom píšťalku?“

Pana Wallakera to na okamžik vyvedlo z míry, pak houkl: „Erosi! Padej z toho květinového záhonu. Okamžitě!“

„Maminko,“ pípl Billy a tahal mě za rukáv, „ti vybrání jsou na dva dny omluvení ze školy a pojedou na šachový turnaj.“

„Budu s tebou trénovat.“

„Mamí, vždyť šachy vůbec neumíš.“

„To není pravda! Jsem v nich opravdu dobrá. Porazila jsem tě.“

„Neporazila.“

„Porazila!“

„Neporazila!“

„No, nechala jsem tě vyhrát, protože jsi ještě malý,“ vybuchla jsem.

„A stejně to není fér, když chodíš do šachového kroužku.“

„Možná byste se mohla taky zapsat, paní Darcyová.“ ACH BOŽE. Jak to, že pan Wallaker pořád poslouchá? „Minimální věk je sice sedm let, ale vezmeme-li v potaz duševní úroveň úměrně věku, neměl by to být problém. Už vám Billy řekl tu druhou zprávu?“

„Jó,“ vyhrkl Billy a celý se rozzářil. „Mám vši!“

„Vši!?“ zůstala jsem na něj zděšeně civět a rukou jsem si mimoděk zajela do vlasů.

„Ano, vši. Mají je všichni.“ Pan Wallaker sklopil zrak a v očích se mu mihlo nepatrné pobavení. „Uvědomuju si, že to mezi severolondýnským matriarchátem a jeho lazebníky vyvolá nejvyšší stupeň pohotovosti, ale musíte je prostě odvést. A sebe pochopitelně taky.“

Ach bože. To, že si Billy poslední dobou drbe hlavu, jsem jednoduše vytěsnila, protože nevím co dřív. Hlavou mi vířily myšlenky a přitom jsem cítila, jak mě začíná svědit pokožka. Jestli má Billy vši, pak je má možná i Mabel a já taky, což znamená, že... Roxster má vši.

„Všechno v pořádku?“

„Ano, ne, super,“ opáčila jsem. „Všechno je v pohodě, naprosto, tak zatím, pane Wallakere.“

Odcházela jsem, držela Billyho za jednu a Mabel za druhou ruku a uslyšela jsem, jak mi pípl mobil. Rychle jsem si nasadila brýle na čtení, abych si esemesku přečetla. Psal Roxster.

Zaspala jsi dnes rano moc, moje milovana? Mam vecer hupsnout na bus a privezt pastyrsky kolac?

Grrr! Nemůžu přece dovolit, aby Roxster přišel, když nás musím všechny odvést a vyprat veškeré povlečení. Přece není normální rušit rande s kolouškem výmluvou na to, že je celá domácnost zavšivená? Proč se musím v jednom kuse dostávat do takových problémů?

17.00 Přiřítili jsme se do našeho řadového domku jako obvykle ověšení batůžky, zmuchlanými obrázky, zmačkanými banány a dnes navíc ještě velkou taškou plnou přípravků proti vším z drogerie, proletěli jsme přes „obývací/pracovnu“ v přízemí (stále nadbytečnější s výjimkou rozkládací pohovky a prázdných krabic od Johna Lewise) a dolů po schodech do chaotického tepla suterénu/kuchyně/obývacího pokoje, kde trávíme většinu času. Posadila jsem Billyho k domácím úkolům a řekla Mabel, aby si hrála se svými „Kjájíky“ (Králičí rodinkou), a pustila jsem se do boloňských špaget. Jenže teď mám dilema, co mám Roxsterovi napsat ohledně dnešního večera a jestli mu mám říct o těch všich.

17.15 Možná že ne.

17.30 Ach bože. Zrovna jsem mu napsala: *Moc rada bych, abys prisel, ale musim vecer pracovat, takže radsí ne*, když Mabel z ničeho nic vyskočila a začala Billymu zpívat písničku, kterou úplně nesnáší – *Forgeddabouder money money money!* V tu chvíli zazvonil telefon.

Vrhla jsem se po něm, načež Billy vyskočil od stolu a seřval ji: „Mabel, přestaň zpívat Jessie J!“ a ve sluchátku zavrnl hlas recepční: „Chce s vámi mluvit Brian Katzenberg.“

„Ehm, nemohla bych mu zavolat zpátky...“

„Ba-bling, ba-bling!“ štěkala Mabel a honila Billyho kolem stolu.

„Mám ho na lince.“

„Neee! Nemůžete mu prostě...“

„Mabel!“ skučel Billy. „Nech tohóóóóó!“

„Ššš! Mám TELEFON!“

„Héééj!“ ozval se Brianův řízný, přehnaně žoviální hlas. „Takže! Skvělé zprávy! Greenlight Productions mají zájem o předkupní právo na váš scénář.“

„Cože?“ vydechla jsem s bušícím srdcem. „Znamená to, že ho chtějí natočit?“

Brian se srdečně zasmál. „To je filmový průmysl! Dostanete od nich menší obnos na dopracování, a pak...“

„Mamííí! Mabel má nůž!“

Zakryla jsem sluchátko dlaní a sykla: „MABEL! Dej mi ten nůž! Hned!“

„Haló? Haló?“ říkal Brian. „Lauro, myslím, že jsme s Bridget ztratili spojení...“

„Ne, jsem tady,“ vyhrkla jsem a vrhla se na Mabel, která se Billymu v patách oháněla kudlou.

„V pondělí se chtějí sejít na přípravné schůzce.“

„V pondělí! Výborně!“ zvolala jsem a snažila se Mabel vyškubnout nůž z ruky. „Přípravná schůzka je něco jako pohovor?“

„Mamííí!“

„Ššššš,“ dostrkala jsem je oba na pohovku a začala zápolit s dálkovými ovladači.

„Než se definitivně rozhodnou, chtějí ještě doladit pár věcí ve scénáři.“

„Jasně, jasně.“ Najednou jsem se cítila dotčeně a pobouřeně. *Už teď* mají k mému scénáři poznámky? Co by jim mohlo vadit?

„Takže, nezapomeňte, že nestojí...“

„Mamííí. Teče mi krééééé!“

„Nemám raději zavolat za chvíli?“

„Ne! Všechno je v pohodě!“ zvolala jsem zoufale, když Mabel zajela: „Žavolej šanitku!“

„Co jste to říkal?“

„Že nestojí o začínající scenáristku-potíživku. Musíte se jim prostě snažit vyjít vstříc.“

„Jasně, jasně, takže hlavně neprudit.“

„Přesně tak,“ ujistil mě Brian.

„Můj bláška umže!“ štkala Mabel.

„Ehm, je všechno...“

„Ne, fajn, super, v pondělí ve dvanáct,“ vyhrkla jsem, když Mabel vykřikla: „Žabila šem blášku!“

„Óká,“ opáčil Brian nervózním hlasem. „Řeknu Lauře, ať vám pinkne mejlem podrobnosti.“

18.00 Jakmile rozruch utichl, miniaturní škrábaneček na Billyho koleni překryla náplast se Supermanem, Mabel přistály černé puntíky v motivačním kalendáři a po boloňských špagetách se jen zaprášilo, začalo se mi hlavou tak jako tonoucímu, akorát že v mnohem optimističtějších barvách, honit hned několik věcí najednou. Co si mám na tu schůzku obléct a získám Oscara za nejlepší původní scénář? Nekončí náhodou Mabel v pondělí dřív a jak vyzvednu děti? Co si obléknu na předávání Oscarů a mám se v Greenlight Productions přiznat, že má Billy vši?

20.00 *Počet nalezených vší (ve všech stadiích): 9, počet všech dospělců: 2, počet hnid: 7 (velmi dobře)*

Právě jsem vykoukala a od všivila děti, z čehož se nakonec vyklubala báječná zábava. Billymu jsem ve vlasech našla dvě dospělé vši a za ušima sedm hnid – dvě za jedním a sbírku pěti za druhým. Je tak uspokojivé, když vám na bílém všiváčku zůstanou ty mrňavé černé tečky. Mabel mrzelo, že žádnou nemá, ale když jsem jí dovolila, aby od všivila i mě a zjistila, že taky žádné nemám, potěšilo ji to. Billy máchal hřebenem a chvástal se: „Mám jich sedm!“, ale když se Mabel rozplakala, roztomile jí tři přenechal a dal do vlasů, což znamenalo, že jsem ji musela od všivit nanovo.

21.15 Děti už spí. Dmu se pýchou kvůli té schůzce. Znovu je ze mě profesionální žena, čeká mě schůzka! Vezmu si na sebe modré hedvábné šaty a navzdory opovržlivému postoji pitomého pana Wallakera ke kadeřníkům si nechám vyfoukat vlasy. I navzdory hlodavému pocitu, že častým foukáním vlasů se ženy proměňují v muže osmnáctého (nebo sedmnáctého?) století, kteří se na veřejnosti nikdy neobjevili bez napudrované paruky.

21.17 Ale není tak trochu nemorální nechat si vyfoukat vlasy, když bych mohla mít na hlavě přehlédnuté hnidy v samém počátku sedmidenního životního cyklu?

21.25 Ano. Je to nemorální. Možná že by si Mabel s Billym neměli náčas chodit hrát ke kamarádům.

21.30 Taky mám pocit, že bych se měla Roxsterovi k těm vším přiznat, protože lži nadělají ve vztahu paseku. Ale možná že v tomto případě jsou lepší lži než vši.

21.35 Zdá se, že vši v člověku probouzejí nepravděpodobné množství moderních morálních dilemat.

21.40 Pff! Právě jsem prolezla celý šatník (tj. rotoped zavalený hromadou oblečení) plus aktuálně nošené kousky, a nemůžu najít tmavěmodré hedvábné šaty. Nemám v čem jít. Nemám co na sebe. Jak je možné, že mám skříň narvanou tolika věcmi, a když o něco jde, můžu si na sebe ve skutečnosti vzít jediné ty tmavěmodré hedvábné šaty?

Rozhodla jsem se, že místo abych se v budoucnu ládovala strouhaným sýrem a nalévala se vínem, v klidu proberu šatník, a to, co jsem na sobě neměla rok, věnuju potřebným a všechno ostatní vytrídím do vzájemně kombinovatelného „základu šatníku“, aby se z oblékání stalo příjemné potěšení namísto hysterické honičky. A pak si půjdu na dvacet minut zajezdit na rotopedu. Protože rotoped samo-

zřejmě není šatní skříň, ale stacionární kolo primárně určené ke cvičení.

21.45 Ale možná že na tom, že člověk stále dokola nosí jedny a ty samé tmavěmodré hedvábné šaty, na způsob Dalajlámy a jeho purpurového roucha, není nic špatného. Jen kdybych je tak našla. Dalajláma má rouch patrně několik nebo má k dispozici čistírnu. Rozhodně je nenechává ležet na dně šatní skříňe plné věcí, které si nakoupil v Topshopu, Oasis, ASOSu, Zaře atd. a které nenosí.

21.46 Nebo na rotopedu.

21.50 Skočila jsem se podívat na děti. Mabel spinkala s vlásky jako obvykle rozhozenými přes obličej a vypadala, jako by měla hlavu obráceně. V náručí tiskla svou panenku Slintu. S Billym si myslíme, že pomotala jména čarodějnice Slívy s pejskem Puntou, ale Mabel to jméno připadá dokonale.

Vlepila jsem Billymu pusu na horkou tvářičku, byl zachumlaný pod peřinou s Mariem, Horsiem a Pufflíkem Jedničkou a Dvojkou, načež Mabel zvedla hlavu a zamumlala: „To máme ale klášné počasí,“ a svalila se zpátky.

Pozorovala jsem je, hladila po hladkých tvářičkách, naslouchala jejich ufuněnému dechu – a pak se mi do hlavy bez varování vkradlo „Kéž by...“ Vzedmula se ve mně temnota – „Kéž by...“ – a vzpomínky a smutek mě smetly jako tsunami.

22.00 Rychle jsem seběhla zpátky do kuchyně. Tam to bylo ještě horší: všude ticho, pusto, prázdno. „Kéž by...“ Přestaň. Tohle si nemůžeš dovolit. Postav na čaj. Nesmíš se dostat na temnou stranu.

22.01 Někdo zvoní! Díky bohu! Kdo to jen v tuhle noční hodinu může být?

VŠICHNI CITOVÍ VYDĚRAČI

Čtvrtek, 18. dubna 2013 (pokračování)

22.45 Tom a Jude, oba totálně našrot, vpadli s klopýtáním a hihňáním do haly.

„Můžeme si půjčit tvůj nořas? Byli jsme v Dirty Burgeru a...“

„Zkousím se na iPhonu připojit na seznamku Projednokviti.com, ale nepodařilo se nám stáhnout z Googlu fotku, takže...“ Jude odklapala na vysokých podpatcích a v kostýmku dolů do kuchyně a Tom – pořad snědý, vypracovaný, hezký a báječně přihřátý – mě přehnaně políbil.

„Mlask! Bridget! Tys ale zhubla!“

(Tohle mi v uplynulých patnácti letech říká pokaždé, když mě vidí, dokonce i když jsem byla v devátém měsíci těhotenství.)

„Hele, máš vajno?“ houkla Jude zdola z kuchyně.

Ukázalo se, že Jude – jež dnes prakticky řídí londýnskou City, ale nepřestává svou lásku k horské dráze ve světě financí promítat do milostného života – včera zachytil na jedné internetové seznamce její příšerný bývalý manžel, Bídák Richard.

„Ano,“ oznámil Tom, zatímco jsme klopýtali dolů za Jude. „Bídáček citovej vyděrač Richard, přestože s touhle báječnou ženou STO let oral, citově ji vydíral kvůli své fóbii ze závazků, vzal si ji a po deseti měsících ji opustil, měl tu DRZOST pohoršovat se nad tím, že je na Projednokviti... najdi to, Jude... dělej...“

Jude si zmateně hrála s mobilem. „Nemůžu to najít. Do prdele, smazal to. Dá se vymazat vlastní zpráva, když už ji...“

„Á, dej mi to, kotě. No nic, jde o to, že Bídák Richard jí poslal urážlivou zprávu, pak ji ZABLOKOVAL, takže...“ Tom se rozesmál. „Takže...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bridget Jonesová: láskou šílená.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.